

listopad 11/2014
časopis krajanske rodiny v New Yorku

ZVON
2014

Anděl Temnoty

(Poselství shůry, Anselm Grün
vydalo Karmelitánské nakladatelství
v Kostelním Vydří 2002)

Přáním anděla temnoty nechci prostřít tmu kolem tebe a v tobě. Spíše prosím za to, aby tě v ní navštívil nějaký anděl a aby tě provázel. Leckdy nás zaplaví temnota, ať se jí bráníme jakkoli. Leckdy se setmí i v nás a dobrá nálada se vytratí. Často nevíme, odkud tyto bezútěšné pocity přicházejí. Pomyslíme-li na budoucnost, narazíme jen na tmu. Nevíme, jak to půjde dál. Podíváme-li se na své přátelství, manželství, jako bychom stáli před temným hrozivým mrakem. Padne na nás strach, že se z té tmy nevymotáme. A byla-li pro tebe dosud víra světlem na cestě, není vyloučeno, že se pro tebe i ta zatmí, že se Bůh skryje za tmou tvého srdce.

Kolik lidí trpí dnes depresivní náladou, v níž potemní všechno. Vše, co člověka doposud těšilo, se mu náhle vysmekává z ruky. Má dojem, že sedí v temné díře, z níž se už nikdy nedostane. V té nevnímá dokonce ani sebe. Všechno je bez citu, beze smyslu; je tu prostě tma. Světlo lidské lásky sem nepronikne, i sebelépe mířená slova letí dotyčnému kolem uší. Slova lásky znějí jalově, rady neúčinkují. Já je sice slyším, ale nic mi neříkají. Prostě se ke mně nedostanou. Kolik je těch, kteří by postiženému z jeho temné jámy rádi pomohli, ale jsou bezmocní. Tady je nutně zapotřebí anděla, který do této tmy sestoupí a podá člověku ruku. Takový anděl nesmí mít před

temnotou strach. Musí důvěřovat, že on sám do té temné propasti nespadne, protože je nesen. Chce to odvahu, jestliže někdo sestupuje do tmavé díry, aby byl s těmi, kteří tam dole sedí.

Anděl temnoty je zároveň andělem noci, který k nám mluví ve snu. "V noci chci s andělem mluvit, zda mé oči uzná," píše v jedné básni R. M. Rilke. Nevíme-li, jak dál a slova přítele se od nás odrážejí, pak nás možná k obratu přivede sen. Pojednou se náš duch opět rozjasní. Poskytoval jsem duchovní útěchu ženě, která byla znásilněna. Všechna má slova byla marná. Nezbylo nic jiného než vyslechnout její bolestné nářky a vydržet její pláč. Jednou se jí zdálo o dítěti, které obskakovalo obra - a vtom se v ní vše vyjasnilo. Poprvé znovu načerpala naději. Poprvé pocítila opět v žilách život a zase se z něj začala radovat. To, čeho nedosáhla všechna má slova, způsobil snem anděl noci. V Bibli Bůh často posílá svého anděla, aby dal lidem ve snu pokyn; aby jim ukázal nové cesty a daroval jim jistotu, že Bůh při nich stojí a že se jim život vydaří. Josef, který seděl v temné díře cisterny bez vyhlídky na záchranu, byl ve snu ujištěn, že jeho život povede k dobrému. Co vneslo světlo do tmy jeho cisterny? - Sen. Proto se Josef sám sebe nevzdal, ale držel se příslibu, který mu ve snu přinesl anděl. Přeji ti, aby tě navštívil anděl noci a ve snu ti ukázal nejbližší kroky, které by ti pomohly z temnoty ven a vedly tě cestou svobody k lásce.

JEDNOTKA DOČASNOSTI JE kolik? Správná odpověď zněla - pořád, furt. Tak jsme se před více než pětadvaceti lety bavili s přáteli a odhadovali, jak dlouho budou vojáci spřátelených zemí v čele se sovětskými osvoboditeli “dočasně” chránit naši zemi před zlými imperialisty, které nás chtěli uvrhnout nazpět do kapitalistického systému.

A najednou se stalo, co “nikdo nečekal” - komunistický experiment se sesypal jako krabička z karet. Je mnoho teorií příčin pádu komunismu v Československu a ve světě. Jedna bizarní - domluva komunistů s jejími nástupci ve vládě. Jedno staré proroctví říká, že v české zemi nebude dobře, dokud nebude svatořečena Anežka Česká.

Na tom svatořečení jsem byl osobně. Studoval jsem poslední ročník teologické fakulty v Litoměřicích. K překvapení mnohých dostali do Itálie na svatořečení Anežky všichni studenti bohosloví víza. I ti, kteří měli velké problémy s tehdejším režimem. Do Říma jsme letěli letadlem. Já a několik mých kamarádů jsme byli ubytováni u mladých lidí z hnutí “Sant’Edigio”. Po velkolepé oslavě sv. Anežky jsme se ještě několik dnů zdrželi v Římě. Už se ale něco dělo, prý snad zruší víza do západních zemí atd. Po návratu jsme se zapojili do obrovského národního hnutí za osvobození od komunismu. Byl to nádherný čas. Náš spirituál - starý, hodný pán nás vybízel ke kázni a pořádku - ale byla revoluce a měnil se řád světa - bohužel na seminární řád nebyl čas. Obdivoval jsem své spolužáky, kteří jezdili po celé republice, zúčastňovali se debat a přednášek. Každý se zapojil, jak jen mohl. S několika kamarády jsme také jednou vyjeli na setkání s představiteli obce a zaměstnanci ústavu psychiatrické léčebny v Horních Beřkovicích. Komunisté nám připomněli, že Masaryk dával střilet do dělníků. Po té, když se vlastně dozvěděli, že studenti před nimi nejsou obyčejní studenti, ale vlastně budoucí faráři, začala být situace napjatá. Už jsem se díval po oknech, jak utéci, kdyby debata dospěla k fyzické řeči. Musím se přiznat, nejsem žádný hrdina. Nakonec se to vyřešilo v míru.

Jsem vděčný Pánu Bohu za svobodu, kterou jsme po tolika letech dostali. Víím, že mnoho lidí situaci využilo a zneužilo po svém. To je ale už jiný problém, který musíme řešit ve svobodné demokracii. Po dvacetipěti letech od sametové revoluce musíme stále hledat cestu, která osvobozuje lidi, teď už ne od ideologie komunismu (kromě menšiny, která jí ještě věří), ale od materialismu, sobectví a závisti.

Žehnej, Pane, naší vlasti a dej jí dobré a moudré vládce. Sešli Ducha svatého našim biskupům, aby vedli tvůj lid do nebeské vlasti.

Přeji Vám hezký čas strávený s časopisem ZVON.

Fr. Antonín

Siedma bolesť Panny Márie, *keď prijíma do náručia mŕtveho syna*

Aj siedma bolesť je "nemá bolesť". Ale nie statická. Nemá nijaký slovný sprievod. Večné Slovo zamlklo. Kto sa pri ňom odváži hovoriť?

Ani jeden evanjelista (Mt 27, 57-61; Mk 15, 42-47; Lk 23, 50-56; Jn 19, 38-42) nemenuje Božiu Matku pri pohrebe. Jej prítomnosť bola celkom samozrejماً. Veď ona ho odovzdávala do rúk Jozefa z Arimatije a Nikodéma.

Dráma vykúpenia sa spomaľuje, až sa celkom zastaví. Každá ľudská dráma sa vo svojej viditeľnej časti zastaví pri hrobe.

Všetky ľudské cesty smerujú ku hrobu. Ani krížová cesta nemohla skončiť inde. Tá, ktorá doteraz hrdinsky stála pod krížom a potom prijala do náručia mŕtve Spasiteľovo telo, teraz drží na kolenách - to je pravá podoba Piety - najväčšie bohatstvo, najcennejší poklad a dedičstvo a chystá sa odovzdať ho pokoleniam. A šťastní dedičia vedia, kde si majú vyzdvihnúť svoje dedičstvo.

Chystá sa odovzdať - nie bez hrdinskej bolesti - svoj poklad do zeme, zrieknuť sa toho posledného, mŕtveho tela svojho Syna. Kto mal väčšie právo dotýkať sa tohto tela naposledy? Zbožná tradícia verí, že Kristov kríž stál nad miestom, kde bol pochovaný Adam. A krv tohto druhého Adama, Ježiša Krista, jemu prvému zvestovala vykúpenie. Zbožní otcovia prirovnávajú Evu, matku žijúcich, k Panne Márii, keď vstupovala do záhrady Jozefa Arimatejského, do tohto druhého Edenu, aby zasadila nový strom života do skaly ("... a na tejto skale postavím svoju cirkev!"). Strom, ktorý do troch dní rozkvitne. Mlčanlivý sprievod sa uberá ku hrobu. Sväté písmo hovorí, že z hojnosti srdca hovorí ústa. Ale zdá sa, že hojnosť bolestí nevedela vyjadriť to, čo bolo v srdci. Mlčanie to vyjadriť lepšie.

Ostáva ešte posledný obetný úkon: odovzdať telo do hrobu. Telo, ktoré bolo pre Pannu Máriu tým najcennejším viditeľným pokladom. Tu začína posledná bolesť: opustiť aj toto mŕtve telo a ostať celkom sama. Kameň zatvoril hrob. To bol záverečný úkon obety, ako keď kňaz po svätej omši zakrýva kalich a chystá sa na odchod.

Sprievod sa vracia cez Kalváriu: Panna Mária, Magdaléna, Ján... Niektorí mystici hovoria, že Panna Mária sa zastavila a pobožkala kríž, ktorý pred chvíľkou niesol telo jej Syna, na znak zmierenia - akoby mu chcela odpustiť to, čo sa na ňom odohralo. Pred tridsiatimi tromi rokmi

spievala Magnifikat. Teraz bolo viac na mieste mlčanie. Ježiš pred týždňom plakal nad Jeruzalemom. Úbohé mesto dalo ukrižovať svojho kráľa. Jeho osud je spečatený. Bude teraz na ňom naozaj spočívať Spasiteľova krv? Nebude aj preň nádejou na záchranu?

Najčastejším a najvšeobecnejším utešiteľom aj lekárom ľudských bolestí býva čas, aj keď dakedy lieči veľmi pomaly. Útechou je aj láskavosť a pozornosť druhých. A napokon nás vedia utešiť, napodiv, aj naše malicherné roztržitosti. Ale tu čas nemal liečivú silu, nezmiloval sa, nevedel dať zabudnúť smrť.

Ani láskavosť a pozornosť najbližších nemohla nahradiť to nenahraditeľné, čo vedela dať prítomnosť Ježiša, živého či mŕtveho. Tým menej mohli pomôcť prekonať bolesť poslednej straty tie drobné starosti, záujmy a roztržitosti, proti ktorým nevieme ubrániť ani svoje najsvätejšie spomienky. Jedinou pravou, všetko prekrývajúcou "roztržitosťou" Sedembolestnej bol Ježiš, ktorého zanechala mŕtveho v hrobe. Slovom, nebolo ľudskej útechy. Bola tu len láska nebeského Otca k človekovi, ktorá obetovala svojho Syna na uzmiernenie viny. Láska, najúčinnější energetický zdroj. Láska, ktorá chcela pripojiť k výkupnému utrpeniu Ježiša Krista najvzácnejší ľudský príspevok, sedem stupňov utrpenia jedinej bezhriešnej ženy, Nepoškvrnenej Panny Márie.

Pre veriaceho hrob nie je koniec. Tí, ktorí sa vracajú od hrobu, vracajú sa k životu a jeho neúprosným povinnostiam.

Panna Mária bez váhania zanecháva hrob, aby aj vo svojej opustenosti ďalej plnila Božiu vôľu. Pracuje a počína si vo svete tak, akoby tam bolo celé jej srdce. Ale jej srdce ostalo pri Ježišovom tele, a práve preto pracuje lepšie, obetavejšie. Všetko jej ho pripomína a pripomína jej všetko!

To telo z jej tela, ktoré musela nechať v hrobe, pripomína jej tých deväť šťastných mesiacov najintímnejšieho spojenia, jednoty s Ježišovým telom pred jeho narodením. Jasle a kríž slúžili Ježišovmu telu. Prijali život a prijali aj smrť. Cez liturgický rok budú navždy vytvárať most medzi Vianocami a pašiami, medzi životom a smrťou. Budú životu pripomínať smrť.

Bezmocnosť mŕtveho tela, ktorú o tri dni prekoná zázrak vzkriesenia nového života, jej pripomína prvú bezmocnosť malého dieťaťa, ktorú prekoná obyčajný zázrak rozvíjajúceho sa života. Keď pred pohrebom zaviňala do plachty Ježišovo mŕtve telo - veď komuže mohol patriť tento vzácny liturgický úkon? - pripomínalo jej to, ako ho prvýkrát zavinula do plienok v Betleheme.

Ježiš ako malé dieťa mlčí, pripravuje sa na prvé slová. Mlčí aj tento muž bolestí, lebo už povedal všetko. Je spánok života, keď sú oči zavreté, ale

za nimi sa čosi deje, myslí, cíti, vníma... A je aj spánok smrti, keď sú oči tiež zavreté, ale za nimi sa už nedeje, necíti... nič.

Keď pri tretej bolesti stratila Ježiša, našla ho v chráme, ako učí doktorov svojho národa. Keď ho stratila teraz, zostúpil k zosnulým patriarchom, aby im priniesol svetlo vykúpenia. Všetko je iné. Aj prvýkrát, aj teraz ho stratila na tom istom mieste, v Jeruzaleme, ale teraz "extra portam" -mimo chrámu.

Svätá omša je obeta Ježiša Krista na kríži.

Naša veľká Matka opúšťa záhradu s hrobom. Keď Eva opúšťala záhradu - raj, podrobená bolestiam, odchádzala do prázdneho sveta so zlomeným srdcom. Panna Mária odchádza zo záhrady so srdcom zraneným, ale nie do prázdneho sveta, lež do sveta, ktorý sa stáva Betlehemom, Nazaretom aj Kalváriou - pre Kristovo mystické telo.

Sedembolestná Matka, zverujeme ti celú svoju životnú púť: od kolísky po hrob, od Betlehema cez Nazaret, cez Kalváriu, či vyprevádzame druhých ku hrobu a vraciame sa k životu, či prekračujeme hrob a vstupujeme do večnosti: vždy a všade sme v твоjich rukách.

To je naša istota!

V listopadu uplyne 25 let od sametové revoluce.

(Převzato z ParlamentniListy.cz - redakčně zkráceno)

Emeritní biskupka olomoucké diecéze Církve československé husitské **Jana Šilerová** zhodnotila polistopadový vývoj. Podle ní je v nás příliš zakořeněné bolševické myšlení. Dnešní výčitky, že jsme klíči zvonili nadarmo, považuje za dětinské. "Nadávat na Havla dnes může jen frustrovaný jedinec bez paměti," doplnila. A vyjádřila se i k tomu, co jsme měli po revoluci udělat jinak a lépe.

Po čtyřiceti letech totalitního sevření krunýřem nesvobody jsme se vrátili do Evropy probolené zkušenostmi válečných kataklyzmat, Evropy, která ovšem o těch čtyřicet let déle než my pokročila při všech svých národních i státních, politických i ekonomických odlišnostech a zájmech v dialogu a rozvíjení demokratických svobod a ekonomické prosperity. Škoda, že se nám nepodařilo obohatit západní svět o naši zkušenost s komunistickou totalitou. V dnešní už celostně Evropě by ubylo mnohých naivních, ale nebezpečných ultralevičáckých, che guevarovských tendencí. Opět se potvrdilo, že zkušenosti jsou nepřenosné. V té opilosti

mysli z nabyté svobody jsme zapomněli na ruského medvěda za zády a na to, že se se ztrátou teritoria nesmíří jen tak. To nám dochází až teď. A potom, změna režimu neznámá změnu v myšlení lidí po léta zvyklých na vězeňský syndrom musíš-nesmíš.

Dnešní výčitky, že jsme klíči zvonili nadarmo, jsou dětinské

"Toho jsem se obávala už v tom listopadovém nadšení 89. roku. Moje generace měla na krku čtyřicítku a za sebou zkušenosti s rokem 1968, nenaplněnými sny, skepsí a nedůvěrou. Od roku 1974 jsem sloužila po různých farnostech Ostravska s StB za zády a žádné letnice - duchovní obrození církve a společnosti - jsem moc nečekala. Proto si často připomínám slova Václava Havla o naději: Naděje nespočívá v přesvědčení, že všechno dobře dopadne, ale že to má smysl," pokračovala dále emeritní biskupka olomoucké diecéze Církve československé husitské.

Bolševické myšlení a vyrovnání se s komunistickou minulostí

Podle ní je v nás příliš zakořeněné bolševické myšlení ve smyslu, že ten nahoře za to může. "Jenomže v demokratickém rozložení moci a odpovědnosti leží odpovědnost ne na jednom (Hitler, Stalin, Putin, Havel, Klaus, Zeman), ale je rozložena na těch, které jsme si zvolili.

Největší problém dneška spatřuje ve vyrovnání se s naší komunistickou minulostí. To podle ní pokulhává. "Nejde o hon na čarodějnice. Bez procesu pojmenování hříchu, přiznání viny, doznání lítosti a snahy vše napravit k žádné obnově života nedochází. Bez pokání se točí v bludném kruhu jedinci i národ. Když jsme dnes svědky, jak se politik a někdejší agent StB dovolává před soudem svědectví estébáků, že práskačem nebyl, a soud toto svědectví, že zápisy výslechů jsou falešné, přijme jako věrohodné..."

Chceme od EU všechny výhody, ale...

"Chceme od EU všechny výhody (nejen finanční), ale už ne tíhy a bolesti společné Evropy. Přitom se nemůžeme ze skutečných problémů euroamerické civilizace vydělit: Mám na mysli zejména imigraci, stárnutí populace spojené s nízkou plodností, pokračující nárůst nezaměstnanosti vznikající i kvůli `kompjuterizaci` - tohle nás spolu se sociálními otázkami čeká! S radikálními islamisty by si měl poradit islám uvnitř vlastní komunity. Místo Babylonských věží v Dubaji pomáhat svým souvěrcům zastavit Hamás a jiné," řekla. Provokovat zlem je podle jejích slov neskonale snazší než se zlému postavit. "Zatím necháváme řešení na Izraeli a ještě ho kritizujeme a radíme, co má a nemá dělat. Připomíná to bonmót Stanisława J. Lece o Eskymácích, kteří radí obyvatelům Konga, jak se chovat v období veder," prohlásila.

Celou úvahu najdete na www.parlamentnilisty.cz

IN LOVE WITH CHRIST:

The secret of Saint Francis of Assisi

from a new book by Father Raniero Cantalamessa O.F.M. CAP.

Presentation

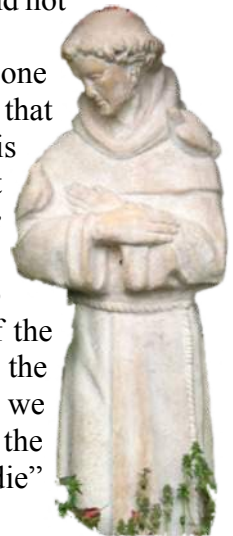
The wave of enthusiasm and joy provoked by the new Pope's choice of the name "Francis" convinced me of the fittingness of dedicating to Saint Francis of Assisi the meditation given to the Pontifical household during Advent 2013...

How to Imitate Francis

What does Francis' experience say to us today? What can we - all of us, right now - imitate in his life? Be it those whom God calls to reform the Church by the way of holiness, or those who feel called to renew her by way of criticism, or again those he himself calls to reform her through the office they hold? The same thing with which Francis' spiritual adventure began: his conversion from ego to God, his denial of self. This is how true reformers are born, those who really change something in the Church: they are people who are dead to themselves. Or rather, they are those who seriously decide to die to themselves, because it is an enterprise that lasts a lifetime and beyond, if, as Saint Teresa of Avila jokingly said, our self-love dies 20 minutes after we do.

Silvanus of Mount Athos, a holy Orthodox monk, said: "To be truly free, one must begin to bind oneself." Men such as these are free with the freedom of the Spirit; nothing stops them and nothing frightens them anymore. They become reformers by way of holiness, and not only by way of office.

But what does Jesus mean by proposing that one deny oneself? Is such a proposal still valid in a world that speaks only of self-realization, self-affirmation? Denial is never an end in itself, or an ideal in itself. The most important thing is the positive part: *If anyone want to be a follower of mine*; it is to follow Christ, to possess Christ. To say no to oneself is the means; to say yes to Christ is the end. Paul represents it as a sort of law of the spirit: "If with the help of the Spirit you put to death the deeds of the body you will live" (*Romans 8:13*). This, as we see, is a dying in order to live; the very opposite of the philosophical view of human life as "a living to die" (Heidegger)

5. - 19. října Synoda o rodině (jednalo se především o problematice znovusezdaných, rozvedených, homosexualitě...)

Závěrečný proslov papeže Františka (zkrácený)

Mohu s klidem v srdci říci, že jsme v duchu kolegiality a synodality udělali opravdovou zkušenost synody, solidární cestu, společné putování (z řečtiny „syn-hodos“ = „společná cesta“, pozn. překl.).

A protože jde o cestu lidí, objevily se spolu s útěchami také momenty neútěchy, napětí a pokušení, která by bylo možno zmínit podrobněji:

Pokušení nepřátelské zatvrzelosti (it. „la tentazione dell'irrigidimento ostile“), tj. snahy nechat se uzavřít jen v tom, co je psáno („litera“), a nenechat se překvapovat Bohem, který je Bohem překvapení („duch“); nechat se uzavřít do zákona, do jistoty toho, co známe, a ne toho, co se máme ještě naučit a čeho máme dosáhnout. Je to pokušení zélotů (horlivců) a skrupulantů Ježíšových časů, nebo takzvaných dnešních „tradicionalistů“ a intelektualistů.

Pokušení ničivé dobráckosti (it. „la tentazione del buonismo distruttivo“), která ve jménu klamného milosrdenství obvažuje rány bez toho, že by je nejprve ošetřila a léčila, která se zaobírá příznaky, a ne příčinami a kořeny. To je pokušení „dobráků“ („buonisti“), bázlivců a také takzvaných „progresistů a liberálů“.

Pokušení proměnit kámen v chléb a zkrátit tak dlouhý, tíživý a úmorný půst (srov. Lk 4,1-4), a pokušení proměnit chléb v kámen a hodit ho proti hříšníkům, slabým a nemocným (srov. Jan 8,7), tj. přetvořit jej na „neúnosná břemena“ (srov. Lk 11,46).

Pokušení sestoupit z kříže, uspokojit tak lid a neplnit dále Otcovu vůli; podrobit se svěťáckému duchu a nesnažit se ho naopak očistit a podrobit Duchu svatému.

Pokušení zanedbat poklad víry („depositum fidei“) a považovat se nikoli za opatrovníky, ale za vlastníky a pány, anebo, na druhé straně, pokušení nedbat na realitu a používat vypiplaný a vybroušený jazyk, kterým říkáme tolik věcí a zároveň neříkáme nic! Myslím, že se tyto věci nazývaly „byzantinismus“...

Draží bratři a sestry, pokušeními se nemáme nechat děsit či rozrušovat, ba ani odrazovat, protože žádný učedník není větší než jeho Mistr. Jestliže byl tedy pokoušen Ježíš, který byl nazván dokonce Belzebubem (srov. Mt 12,24), nemohou Jeho učedníci očekávat lepší zacházení.

4. října Blahořečení sestry Mirijam Teresa Demjanovich, SC.

První blahořečení, které se konalo v USA. Rodiče Alexandr Demjanovič a Johanna r. Suchá přišli do USA z východního Slovenska. Blahořečení se konalo v katedrále Nejsvětějšího Srdce v Newarku, NJ.

BLAHOPŘEJEME

Mezi letošní čtyřicátnice se jako poslední zařazuje **Renata Krškova**. Narodila se na svátek sv. Ondřeje 30. listopadu. Milá Renato, za celou krajanskou rodinu Ti přeji vše nejlepší, hodně zdraví a Boží požehnání pro celou rodinu. Velké díky za pomoc v kostele a především pomoc při vydávání našeho časopisu Zvon.

Fr. Antonín

OZNÁMENÍ O ÚMRTÍ

MUDr. Jana Plannerová zemřela 1. srpna 2014 po dlouhé nemoci. Narodila se 10. ledna 1940. Vystudovala Karlovu universitu. Promovala v r. 1963. V roce 1967 emigrovala přes Jugoslávii a Německo do USA, kam přicestovala v r. 1970. V témže roce se provdala za Jiřího Plannera - oddávajícím byl P. Alois Vyoral. V New Yorku pracovala v Sloan Kettering Cancer Centre Cornell University. V roce 1980 se přestěhovala s manželem do Los Angeles. Byla osobní lékařkou Ferdinanda Peroutky a Jiřího Voskovce. Celý život nezištně pomáhala přátelům na obou stranách oceánu. S hlubokou bolestí v srdci prosím o modlitbu za mou manželku.

Dr. Jiří Planner

Sbírka na obraz Panny Marie v Brooklynu

V minulém období na obraz přispěli: Joseph Voves, Bohdan a Jiřina Kowalyk, Leopold Pospíšil, Růžena Bunžova, Miroslav Kašpar, Ludmila Ručova, Miroslav a Ingrid Chybik.

Děkujeme za podporu české misie a Zvonu

V minulém období přispěli: Alexandra R. Vondráček

Blahopřejeme k narozeninám

v měsíci listopadu: Greta Bunža 7. listopadu, Marek Polášek 10. listopadu, Brendan Sikorjak 15. listopadu, Marcela Škrkoňová 18. listopadu, Marek a Barbora Hnízdovi 25. listopadu, Josef Brettl 27. listopadu, Jackie Brož 29. listopadu, Mary Soyka 30. listopadu, **Renata Krškova 30. listopadu.**

úmysly mší svatých v měsíci listopadu 2014

datum	úmysl	dárce
Nov-01	Za duše v očistci	
Nov-02	Za duše v očistci	
Nov-03	Za duše v očistci	
Nov-04	Za duše v očistci	
Nov-05	Za duše v očistci	
Nov-06	Za duše v očistci	
Nov-07	Za duše v očistci	
Nov-08	Za duše v očistci	
Nov-09	Za duše v očistci	
Nov-13	Za + Jiřího Smrčku a jeho bratra	Božena a Peter Smrčka
Nov-16	Za zdraví pro sestru Jarmilu	sestra Zuzana, syn Josef a dcera Michaela
Nov-17	Za + manžela Josefa Ruče	Ludmila Ručová
Nov-23	Za + manžela Dr. Bohumíra Bunžu	Růžena Bunžová
Nov-27	Za + manžela Jiřího Vondráčka	Alexandra Vondráček
Nov-30	Za krajanskou rodinu	

ZVON vydává Czech Catholic Mission in NYC, Inc 110-06 Queens Blvd. Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - šeky na podporu pro časopis a missi: Czech Catholic Mission in NYC - na mše svaté: Rev. Antonín Kocurek - Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v 10.30 am v dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown, Ave Astoria příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté. Po bohoslužbách následuje společné pohoštění v Parish Hall - adresa českého kněze: Rev. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375 Tel: (718) 575 8959 - E-mail: zvonnews@gmail.com web: www.zvon.info Slovenská mše sv. každou neděli v 11.00 u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu (1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohannepomucene.org>

ZA HRANICEMI SVĚ VLASTI

P. Jan Med

se narodil 13. dubna 1916 v Jihlavě, měl sedm sourozenců (jeho bratr Oldřich se stal také knězem-salesiánem). Ve svých třinácti letech odešel Jan k salesiánům do Fryštáku. V roce 1933 se vydal do noviciátu na Slovensku, kde 31. července 1934 složil své první řeholní sliby. Rok nato 11. listopadu 1935 nastoupil v italských Benátkách na loď a vydal se do Indie. V Bombaji přistál 22. listopadu 1935. V roce 1943 byl zde vysvěcen na kněze. Založil školu Do na Bosca v Tirumpatturu v Tamilnadu, která je nyní známou samosprávnou školou. Pracoval také na založení teologické university v Bangalore a university Dona Bosca v Maram. Napsal několik knih. Jeho sborníku duchovních písní se dosud prodalo přes 100000 výtisků. Otec Med je mnoha Indy považován za svatého muže, protože nezištně pomáhal mnoha lidem z různých kmenů, kultur a náboženství. Jeho snahou bylo rozšířit vzdělání mezi lidmi z nedostupných hor bez potlačení místních tradic, kultury a jazyka.

P. Med zemřel 25. ledna 2011.

Životopis otce Jana Meda si můžete přečíst na <http://www.sdb.cz/salesiani/o-salesianech/osobnosti/jan-med/>

Dopis otce Jana Meda přátelům, kteří finančně pomáhali jeho misi z října 2007

Drazí přátelé,

zase se ozývám, aby si naši dobrodinci nemysleli, že jsem to vzdal. Starý voják nerad opouští své pole. Vždyť i ve starším věku se musíme snažit sloužit na vinici Páně v té části světa, která nám byla svěřena. Jen 19 let jsem zůstal ve vlasti, pak 30 let v jižní Indi, 5 let v Šilaungu v Asámu a teď 37 let na severovýchodě, kde se snažím dodělat svou práci. Díky Bohu, něco se udělalo. V madráské provincii jsem měl za úkol připravit dělníky na práci, potom v Šilaungu jako magister znovu a konečně zde na misiích. Dobrý Bůh byl se mnou. Vždyť je to OTEC. On nás posílá na práci, podporuje nás a je s námi. Jen musíme spolupracovat a konat Jeho vůli. I když naše síly jsou chabé, nevadí. Vždyť je to Jeho práce a Indie je teď v salesiánském světě neplodnější na naše povolání a tak posíláme do světa, do jiných krajín, pracovníky, kde je potřeba. Já jsem přišel do Indie náhodou, ale nelituji toho, i když jsem musel opustit svou vždycky drahou vlast. A ta mne ještě podporuje tak, že mimo jiné mohu podporovat kolem 900 dětí. Také s muzikou, kterou Češi mají v krvi, jsem je obohatil. Vedle malých náboženských publikací máme nových 15 000 kancionálů. Už jsme vytiskli více než sto tisíc zpěvníků a teď poslední. Chvála Bohu a díky naší dobré Matce Marii. Zdravím vás a všechny vaše spolupracovníky a dobrodince. Každý máme svůj úkol na světě, aby se trochu posvětil. Prosím o modlitbu a doufám, že budete pokračovat v pomoci našim dětem. Bůh budiž s vámi.

Váš v Srdci Páně Jan Med, SDB